

Terugblikje 17 november 2023

Als je toevallig een keer vroeg naar het koor komt, beland je meestal in een vrolijke voorbereidings sfeer. Dan zie je Roos uit volle borst een lied zingen en een rondedans maken, vrijwilligers die mee dansen en zingen op de melodien van piano en gitaar, zangmappen die naast de stoelen worden gezet, kleedjes die op de tafels worden gelegd, bloemen in een vaas gezet en naamkaartjes op stoelen gelegd. Een gezellige drukte vooraf.

Zangers en hun begeleiders druppelen binnen, worden hartelijk begroet en zo meteen opgenomen in die vrolijke sfeer.

We beginnen zoals altijd met bewegen op een bekende melodie: we gaan van voor naar achter en van links naar rechts. Net als die Nederlandse Amerikaan.

Daarna warmen we de stembanden op. Deze keer maken we een ratatouille: kleine groepjes zingen in een gelijk tempo de naam van een ingrediënt zoals paprika, courgette, aubergine enz.

Vervolgens zingen we elkaar welkom toe en zingt ieder zijn/haar naam.

Op het programma staan deze keer, Marina, het kind uit de dessa; In het groene dal, in het stille dal; Ik zou wel eens willen weten (van Jules de Korte);

Daar bij de waterkant (Eddy Christiani); Het kleine cafe aan de haven vader Abraham) en Sammy (van Ramses Shaffy).

Op verzoek van een zanger en heel erg toepasselijk in deze tijd zingen we (deze keer 3-stemmig!) Dona nobis pacem (Geef ons vrede).

Kleine liedjes zoals Een met de natuur en Storm op zee (met gebaren) en Bele mama (canon uit Kameroen) worden vol overtuiging en met veel plezier gezongen.

Wat een power, wat een koor!! Om kippenvel van te krijgen.

Als intermezzo draagt pianiste Greta een eigengemaakt gedicht voor met subtiele begeleiding van Mieke op de gitaar.

Annet en Greta spelen met vier handen op de piano de ontroerende openingsaria "Ombra mai fu" uit de opera 'Serse' van Handel. Echt prachtig!

Tenslotte zingen we nog De kat van ome Willem (uit de musical Ja zuster, nee zuster); De postkoets (de Selvera's) en als uitsmijter Oh when the saint, go marching'in

Iedereen houdt elkaar daarbij vast en danst met veel enthousiasme in een grote kring.

In diezelfde kring nemen we met een handgebaar afscheid van elkaar met ons slotlied: Nu vaarwel, leef vrij en blij, ik denk aan jou, doe dat dan ook aan mij.

Bij het naar huis gaan hoor ik weer de bekende uitspraak van een van de zangers: "wat toch jammer, dat we niet elke week zingen".

'n Mooiere waardering van de middag kan ik niet bedenken.